

Arrest

nr. 229 927 van 6 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat V. MEULEMEESTER en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 13 september 2019 wordt verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem aangetroffen met een Venezolaans paspoort, maar zonder passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van haar verblijf blijken. Op dezelfde dag wordt zij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoekt zij om internationale bescherming. Op 4 november 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 5 november 2019 aan verzoeker per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Araure in de deelstaat Portuguesa.

In 2013 begon u samen met enkele neven en nichten, deel te nemen aan activiteiten van de jongerenafdeling JDS van de oppositiepartij Un Nuevo Tiempo. Op 3 maart 2014 werd u benoemd tot coördinator van communicatie voor de jongerenafdeling van de partij in uw gemeente.

Op 10 juni 2016 nam u deel aan betoging van de studentenbeweging. Tijdens deze betoging werden jullie door de colectivos aangevallen. U werd samen met vijf andere personen vastgebonden en meegenomen door de colectivos naar een naburige plek. Jullie werden bedreigd met wapens en werden dertig minuten vastgehouden, vervolgens werden jullie losgelaten en vertrokken de colectivos. U keerde terug naar huis.

Op 13 juni 2016 was u aanwezig bij een nationale staking van de vervoersmaatschappij. Hierbij werden de betogers aangevallen door de colectivos. U probeerde het gebeuren te filmen met uw gsm. U werd op de grond geduwd door iemand van de nationale garde en uw gsm werd afgenomen. Andere burgers kwamen tussenbeide en u bent kunnen weglopen. Sinds dit voorval merkte u auto's van de Sebin (de Venezolaanse inlichtingendienst) op voor uw huis. U kwam niet buiten tot 24 juni 2016.

Op 24 juni 2016 nam u deel aan een manifestatie voor de Nationale Kiesraad (CNE). Op het einde van de dag, toen jullie aan het opruimen waren, werden jullie aangevallen door de colectivos. U werd vastgegrepen door de colectivos waarbij uw t-shirt gescheurd geraakte. U werd op de grond geduwd en er werd met de kolf van en geweer op uw achterhoofd geslagen. De colectivos probeerden u mee naar een wagen te sleuren tot uw collega's u te hulp schoten waardoor u kon ontsnappen.

De dagen nadien bleef u de wagens van de Sebin voor uw huis zien. Twee of drie weken later werd uw huis beklad met de slogan Viva la Revolucion. U vreesde dat ze uw huis zouden binnenvallen. U besloot binnen te blijven.

Op 15 augustus 2016 heeft u Venezuela verlaten en bent u naar de Dominicaanse Republiek vertrokken. Later vervoegden uw neef, L. B. M. A. (...), en uw nicht, L. B. A. A. (...), u in de Dominicaanse Republiek. Op 12 september 2019 vertrokken jullie samen naar Europa. Op 13 september 2019 kwamen jullie samen in België aan, waar u dezelfde dag nog een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: verschillende foto's waarbij u en familie worden afgebeeld bij politieke manifestaties en demonstraties; verschillende foto's van manifestaties en colectivos; verschillende kopieën van krantenartikelen over de algemene situatie in uw regio; foto's van een activiteit in de Dominicaanse Republiek; foto's van sociale mediakanalen en een brief van de partij Un Nuevo Tiempo dd. 06.09.2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid in de zin van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet met betrekking tot uw reismotief – u was immers niet in het bezit van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van uw verblijf bleken – rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Bovendien heeft u gepoogd de autoriteiten te misleiden door valse informatie te verstrekken aangaande uw asielmotieven (zie verder).

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a, b of c van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u in Venezuela slechts in beperkte mate politiek actief was. U verklaarde sinds 2012 deel te nemen aan activiteiten van de jongerenafdeling van de partij Un Nuevo Tiempo in uw gemeente en sinds 3 maart 2014 actief te zijn als coördinator van communicatie voor de gemeentelijke jongerenafdeling van de partij Un Nuevo Tiempo. Er dient te worden opgemerkt dat dit om vrijwillige functie gaat die u opnam binnen de jongerenafdeling van de partij waarvoor u niet betaald werd (CGVS, p. 7). U kwam tijdens uw vrijwilligerswerk nooit in contact met overheidsfunctionarissen of mensen van het regime (CGVS, p. 13). U werd ook nooit door medewerkers van de overheid of het regime aangesproken op het werk dat u deed voor de partij Un Nuevo Tiempo (CGVS, p. 13).

Het is voorts bijzonder vreemd dat er in de door u voorgelegde brief van Un Nuevo Tiempo, waarin uw activisme voor de partij beschreven staat, melding wordt gemaakt van de medewerking die u verleende bij de campagne voor de gouverneursverkiezingen van 15 oktober 2017, terwijl u reeds op 15 augustus 2016, meer dan een jaar voor deze verkiezingen, Venezuela heeft verlaten (CGVS, p. 9). Het feit dat de inhoud van de brief van uw partij, het enige door u neergelegde document dat afkomstig is van uw partij, niet overeenkomt met uw verklaringen, ondermijnt de geloofwaardigheid van dit document en zorgt voor vragen bij de exacte toedracht van uw activisme voor de lokale jongerenafdeling van Un Nuevo Tiempo in Araure.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int>; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor

een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Volgens uw verklaringen hebt u Venezuela verlaten omdat u als gevolg van uw politiek activisme voor de jongerenafdeling van de oppositiepartij Un Nuevo Tiempo door de colectivos en de Venezolaanse inlichtingendiensten wordt vervolgd.

Hoewel het CGVS kan aannemen dat u banden heeft met Un Nuevo Tiempo en niet meteen in twijfel trekt dat u hebt deelgenomen aan betogingen, bent u er niet in geslaagd uw voorgehouden individuele problemen met de Venezolaanse autoriteiten en/of aanverwante organisaties aannemelijk te maken.

In de eerste plaats kunnen er vragen gesteld worden bij uw verklaringen met betrekking tot de feiten die zich na de betoging van 13 juni 2016 hebben voorgedaan. Zo verklaarde u dat een persoon van de nationale garde uw gsm zou hebben afgenomen en deze meteen aan een colectivo zou hebben gegeven (CGVS, p. 11). U verklaarde dat u de dag nadien reeds een auto van de Sebin voor uw deur had zag staan die u kwam controleren (CGVS, p. 11; vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Dat zou betekenen dat uw gsm via de nationale garde naar de colectivos is gegaan om vervolgens bij de Sebin uit te komen, die op een dag tijd alle gegevens van uw gsm zouden hebben onderzocht om er zo achter te komen waar u woont. Gezien uw laag politiek profiel is een dergelijke werkwijze van de ordediensten weinig waarschijnlijk. Tevens is het vreemd dat u een foto neerlegde die u zou genomen hebben op de betoging van 13 juni 2016, dit terwijl uw gsm die dag werd afgenomen door een agent van de nationale garde (CGVS, p. 4, 11).

Verder verklaarde u vanaf 13 juni 2016 in shock te verkeren en niet te kunnen slapen omdat uw gsm werd afgenomen. In de buurt van uw woning merkte u wagens van de Sebin op (CGVS, p. 11). Desondanks bleef u echter uw activiteiten voor de partij verderzetten en ging u naar de politieke bijeenkomst op 24 juni 2016 (CGVS, p. 15). Indien u werkelijk geschaduwd werd door de veiligheidsdiensten en u schrik had dat u iets zou overkomen, is het weinig aannemelijk dat u uw activiteiten zou verderzetten. Bovendien kunnen uw verklaring over de werking van de veiligheidsdiensten van Venezuela niet overtuigen. U verklaarde dat u de wagen die u zou hebben geschaduwd meteen herkend heeft, aangezien het om een witte auto gaat zonder nummerplaat waarvan iedereen weet dat deze door de overheid gebruikt wordt (CGVS, p. 15). Het is weinig waarschijnlijk dat een inlichtingendienst zo opzichtig te werk zou gaan indien ze u daadwerkelijk in de gaten wilden houden. Bovendien kon u twee maanden later, op 15 augustus 2016, op legale wijze en zonder noemenswaardige problemen het land verlaten (DVZ vragenlijst vraag 31; CGVS, p. 10). U kende, afgezien van enkele vragen die ze aan iedereen stelden, geen problemen op de luchthaven van Caracas om het land te verlaten (CGVS, p. 10). Er blijkt uit uw verklaringen dan ook niet dat de Sebin of de Venezolaanse autoriteiten actief naar u op zoek zou zijn geweest.

Vervolgens wordt opgemerkt dat u volgens uw verklaringen nooit werd gearresteerd door de Venezolaanse autoriteiten, noch werd er ooit een klacht tegen u neergelegd voor uw activisme (CGVS, p. 17, DVZ vragenlijst vraag 3.1. en 3.2.). De autoriteiten zijn nooit bij u thuis naar u op zoek geweest, niet toen u er nog woonde en ook niet na uw vertrek uit Venezuela (CGVS, p. 18). Ook na uw vertrek kwam u familie niet in aanraking met de Sebin of de autoriteiten omwille van uw politiek activisme (CGVS, p. 6, 17). Bovendien wordt opgemerkt dat er volgens uw moeder tot op heden geen nieuwe ontwikkelingen zijn gebeurd met betrekking tot uw problemen (CGVS, p. 6, 17).

U legt voorts geen bewijzen voor van de aanvallen die persoonlijk tegen u zouden zijn gericht, noch van de slogan die op uw huis zou zijn geschilderd (CGVS, p. 3-5). Indien de Venezolaanse autoriteiten u werkelijk vervolgden wegens uw politiek activisme, is het vreemd dat ze u nooit hebben gearresteerd. Tenslotte wordt er opgemerkt dat u drie jaar in de Dominicaanse Republiek heeft verbleven zonder hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen (vragenlijst DVZ, vraag 22, p. 9). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat asiel aanvragen in de Dominicaanse Republiek weldegelijk mogelijk is.

Uit dit alles blijkt dat u niet door de Venezolaanse autoriteiten werd gevisieerd. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan betogingen en uw banden met de partij Un Nuevo Tiempo.

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Wat betreft de foto's waarop u staat afgebeeld bij functionarissen van de partij Un Nuevo Tiempo en tijdens deelnames aan manifestaties en demonstraties, dient ten eerste te worden benadrukt dat het gegeven dat u aan deze activiteiten deelnam en dat u in contact stond met leden van Un Nuevo Tiempo niet wordt betwist. Uit deze foto's kan echter niet worden afgeleid dat u als gevolg van uw politieke activiteiten persoonlijk door de colectivos of door de Sebin werd vervolgd. Wat betreft de foto's waarop u niet staat afgebeeld wordt dan weer benadrukt dat deze bezwaarlijk kunnen gebruikt worden om uw politiek activisme aan te tonen of om aan te tonen dat u als gevolg hiervan vervolgd werd. In verband met de verschillende krantenartikelen die u neerlegt dient dan weer te worden opgemerkt dat u in deze stukken niet wordt vermeld en dat u ze louter neerlegt om de algemene situatie in uw regio en in Venezuela als geheel te schetsen. Uit deze stukken kan dus evenmin worden opgemaakt dat u persoonlijk werd vervolgd. De door uw voorgelegde documenten tonen geenszins aan dat u persoonlijk in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten terechtkwam of zou kunnen komen in de toekomst.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelname aan politieke manifestaties en demonstraties georganiseerd door El Nuevo Tiempo of andere oppositiepartijen niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met

de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusvenezuelasituationsecuritaire20190404.pdf> of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusvenezuelaveiligheidssituatieaddendum20190701.pdf> of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere

strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

Tenslotte wordt er opgemerkt dat er ook aan uw neef, L. B. M. A. (...) en uw nicht, L. B. A. A. (...) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd betekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat zij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin zij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster voert de volgende grieven aan:

"Volgens het CGVS zou het louter lid zijn van een oppositiepartij niet volstaan om een risico op vervolging te lopen. In elk geval zou een individuele beoordeling vereist zijn.

Vooreerst blijkt uit de individuele verklaringen van verzoekster dat zij weldegelijk persoonlijk werd gevisieerd door de Venezolaanse overheid en/of haar paramilitaire organisaties.

Ten tweede lijkt het CGVS te argumenteren dat de volgende categorieën van personen minstens een verhoogd risico op vervolging lopen:

- (a) Personen met een mobiliserende politieke functie*
- (b) Manifestanten tijdens manifestaties tegen de overheid*

*Dit laatste wordt ook bevestigd door talloze landinformatie :
VENEZUELA. Veiligheidssituatie (addendum), 1 juli 2019, p 9 e.v. :
(...)*

Uit voormelde nota blijkt dat de overheid deelnemers aan betogingen en manifestaties doelbewust blootstelt aan hardhandig politieoptreden, arbitraire aanhoudingen en gerechtelijke vervolging met als doel om haar macht te handhaven. Voormelde handelingen worden unaniem omschreven als mensenrechtenschendingen, en zelfs ondergebracht onder de hoofding: "3. Doelwitten van mensenrechtenschendingen."

*- Amnesty International schrijft in het bewust rapport het volgende:
"(...)"*

- OHCHR schrijft in het bewuste rapport van maart 2019 het volgende:
“(…)”

- USDOS schrijft in het bewuste rapport van 13 maart 2019 het volgende:
(…)

- UNHCR raadt een gedwongen terugkeer naar Venezuela af, voor elke Venezolaanse burger, inclusief jonge vrouwen die deelnemen aan betogingen (zie hierboven).

Dit wordt ook bevestigd door onderstaande landinformatie:

HRC – UN Human Rights Council (formerly UN Commission on Human Rights), Venezuela, Report on the human rights situation (economic and social rights; civil and political rights; access to justice; reparation for victims; groups at risk; other topics (Advance unedited version), 05/07/2019
(…)

BAMF, Report on the current situation, Länderreport 17; Venezuela, september 2019
(…)

13 September 2019 | Van Praag, Oriana (Author), published by ReliefWeb, Venezuela, Report on humanitarian and political crisis in the country, Understanding the Venezuelan Refugee Crisis
(…)

Het CGVS stelt dat verzoekster slechts in beperkte mate politiek actief zou zijn geweest als vrijwilliger, waarbij zij nooit in contact zou zijn gekomen met overheidsfunctionarissen. Dit laatste wordt echter tegengesproken door verzoeksters verklaringen, zijnde dat zij werd aangevallen door leden van de Nationale Garde en geobserveerd door de SEBIN.

Met name was verzoekster was lid van de jongerenafdeling van de oppositiepartij Un Nuevo Tiempo. Zij was bovendien actief als coördinator in communicatie. Het betrof duidelijk een mobiliserende politieke functie, waarbij mensen werden gemobiliseerd tegen het regime. Daarnaast nam verzoekster herhaaldelijk deel aan manifestaties tegen het regime.

Verzoekster verrichtte deze functie uit pure overtuiging. Zij wou een betere toekomst voor zichzelf en haar land waarbij de burgerrechten worden gerespecteerd en het geweld stopt. Het regime ontnam haar en de overige burgers van al hun rechten. Bij een terugkeer zal zij politiek blijven strijden voor een betere toekomst. In deze omstandigheden maakt het geen verschil of iemand betaald wordt of vrijwillig handelt zoals het CGVS vermeld in de bestreden beslissing.

Verzoekster verrichtte haar activiteiten openlijk en deze waren gekend bij de overheid. Op de talloze foto's die zij overmaakte blijkt dat de jongeren op straat actief waren in T-shirts van de politieke partij. Maar bovenal werd haar GSM afgepakt door de Nationale Garde, waarop niet alleen haar persoonsgegevens terug te vinden waren (naam, adres) doch eveneens haar activiteiten als coördinator en de activiteiten van de partij terug te vinden waren.

Tijdens haar verblijf in Venezuela werd verzoekster persoonlijk vervolgd omwille van haar politieke activiteiten. Bij een terugkeer naar Venezuela dreigt verzoekster opnieuw vervolgd te worden wegens haar politieke overtuigingen, die zij niet kan verstoppen.

Tijdens de manifestaties werd zij tot tweemaal toe aangevallen en bijna gearresteerd. Haar GSM werd in beslag genomen en sindsdien werd zij geobserveerd door de SEBIN. Tenslotte werd de gevel van haar woning beklad met de spreuk “Leve de revolutie”.

Het geheel van deze omstandigheden leidde ertoe dat verzoekster dermate schrik kreeg dat zij het land diende te ontvluchten. Bij elke manifestatie waagde verzoekster haar leven om te vechten voor een betere toekomst. Zij kon gedood worden door een kogel of steen. Zij kon gearresteerd worden en uiteindelijk veroordeeld op basis van valse aanklachten. Telkens als zij vertrok smeekte haar moeder om niet te gaan en telkens als ze terugkwam huilde haar moeder omdat ze veilig thuis was gekomen. Toen haar GSM was afgepakt door de Nationale Garde en zij vervolgens werd geobserveerd door SEBIN, vreesde zij dat haar naam zou terecht komen op de lijst van personen, die zouden worden opgepakt en gevangen gehouden op basis van valse klachten. Zij verliet uiteindelijk het land in de

gedachte dat ze het niet over haar hart zou krijgen dat één van haar broers iets zou overkomen omwille van haar politieke activiteiten.

Het gegeven dat zij 'maar' een coördinator was, zoals het CGVS stelt, heeft geenszins tot gevolg dat er objectief gezien ook geen risico op vervolging zou zijn. Verzoekster maakt heel wat landinformatie over, waaruit blijkt dat ook 'gewone' coördinatoren daadwerkelijk vervolgd worden door de overheid. Haar vrees voor vervolging is eveneens gebaseerd op objectief beschikbare landinformatie. De verzoekende partij maakt talloze landinformatie over waaruit blijkt dat talloze jongeren op arbitraire wijze werden gearresteerd naar aanleiding van protesten, waarbij blijkt wordt gegeven van arbitrair geweld (foltering, misbruik...). Verder maken zij diverse artikelen over waaruit blijkt dat coördinatoren in de regio effectief worden vervolgd door middel van arrestaties (zie stuk 3). Als zij nog langer in het land zou zijn gebleven, zou haar situatie zijn geëscaleerd

Als coördinator koestert verzoekster bijgevolg een reële vrees om te worden vervolgd door de overheid, die ertoe leidde dat zij het land verliet.

Het CGVS acht voormelde daden van vervolging ongeloofwaardig omwille van de volgende motieven :

Het CGVS acht het ongeloofwaardig dat haar GSM afgenomen zou zijn door een agent van de nationale garde maar tegelijk een foto kon voorleggen die zij op dezelfde dag met deze GSM had gemaakt

Verzoekster heeft voormelde foto echter getrokken met haar GSM en onmiddellijk daarna verstuurd naar de whatsapp groep van de jongerenafdeling van un Nuevo Tiempo. Dezelfde dag heeft haar neef deze foto eveneens gepost op twitter. Bijgevolg is het logisch dat verzoekster nog in het bezit was van deze foto en hem kon neerleggen tijdens haar verhoor (stuk 4).

Het CGVS acht het verder ongeloofwaardig dat verzoeksters GSM wordt gestolen door de Nationale Garde en de dag daarna reeds een wagen van SEBIN stond aan de wagen van verzoekster.

Verzoekster was coördinatrice voor communicatie. Op haar GSM stonden de geplande activiteiten en reeds georganiseerde activiteiten van de politieke partij. Op haar GSM stond haar werk als coördinatrice. Het is evident dat ook haar persoonsgegevens terug te vinden waren op haar GSM (naam, adres). Het is bijgevolg niet abnormaal dat reeds de daaropvolgende dag verzoekster werd geschaduwd door SEBIN. Daarenboven werd de GSM gestolen in een politiek zeer gespannen periode, waarin de overheid bijgevolg de activiteiten van de oppositiepartijen snel en daadkrachtig wou opvolgen.

Het CGVS acht het ongeloofwaardig dat verzoekster, die geobserveerd werd door de SEBIN desondanks deelnam aan de grote bijeenkomst van 24 juni 2016: Verzoekster was een overtuigd politiek activiste. Zij moest deelnemen aan de bijeenkomst van 24 juni 2016 omdat deze activiteit van groot belang was voor het land. 24 juni 2016 was de laatste dag om voldoende handtekeningen te laten valideren om president Maduro af te zetten:
“(…)”

Om deze activiteit te kunnen organiseren waren zo veel als mogelijk vrijwilligers nodig van de oppositiepartijen, die de activiteit in goede banen leidden en zorgden voor organisatorische ondersteuning. Verzoekster nam deel aan deze activiteit, ook indien zij hierdoor haar eigen situatie nog meer in het gevaar bracht omwille van de belangrijkheid van deze activiteit voor haar land en de toekomst ervan.

Het CGVS stelt dat het document, dat verzoekster neerlegde van haar politieke partij ongeloofwaardig zou zijn omdat het bevestigt dat zij actief zou zijn geweest voor de gouverneursverkiezingen in oktober 2017 terwijl zij het land reeds had verlaten in 2016. Echter de campagne voor de gouverneursverkiezingen ving reeds aan in 2016, zodat verzoekster weldegelijk nog kon deelgenomen hebben aan deze campagne vooraleer zij het land verliet. De gouverneursverkiezingen waren initieel gepland voor 2016, maar werden echter nadien uitgesteld naar januari 2017 en vervolgens naar oktober 2017 (zie stuk 5).

Volgens het CGVS zou SEBIN zeer ondoordacht te werk gaan door steeds met eenzelfde type witte wagens zonder nummerplaat rond te rijden, wagens die iedereen zou herkennen in het land. Dit beantwoordt echter niet aan de verklaringen van verzoekster en haar neef, de heer Linarez. De wagens van de SEBIN hadden getinte ruiten zodat de chauffeurs niet zichtbaar waren en geen nummerplaten

zodat de wagens niet konden worden geïdentificeerd. Het gegeven dat de SEBIN op deze wijze zich verplaatste getuigt geenszins van ondoordachtheid, maar wijst erop dat de SEBIN anoniem wou blijven. Reeds tijdens de verhoren van verzoekster, zijn zus en nicht werden er foto's neergelegd waaruit blijkt dat de veiligheidsdiensten effectief zo te werk gaan in het straatbeeld.

Het CGVS verwijt aan verzoekster dat zij geen bewijzen voorlegt dat van de aanvallen, die tegen haar gericht waren noch van de slogan op haar huis.

Verzoekster heeft verklaard dat de slogan op de gevel zo snel als mogelijk verwijderd werd. Verzoekster legt een foto voor van de bekladding van haar gevel, die haar oom nog had (stuk 6). Verzoekster voegt eveneens een nieuwsartikel toe aan de bundel waaruit blijkt dat de gevels van opposanten effectief worden beklad door de Colectivos (stuk 6)

Het CGVS acht het vreemd dat de overheid nooit naar haar op zoek is gegaan in haar woning noch haar ooit heeft gearresteerd of klacht tegen haar heeft neergelegd. Het CGVS heeft de asielaanvraag van verzoekster afgewezen omdat zij op legale wijze het land heeft kunnen verlaten zonder noemenswaardige problemen

Terzake heeft verzoekster weldegelijk problemen ondervonden toen zij het land probeerde te verlaten. Zij werd als enige uit de rij van passagiers gehaald om vervolgens te worden ondervraagd. De politie ondervroeg waarom zij het land verliet, naar welke universiteit zij ging, welke intenties zij had met haar reis. Zij kon ontsnappen doordat zij de overheid probeerden te overtuigen dat zij enkel de intentie om met vrienden in het buitenland te vieren dat zij afgestudeerd was. Zij was erg bang.

Maar bovenal doet gegeven dat verzoekster niet daadwerkelijk werd gearresteerd, doet geen afbreuk aan haar gegronde vrees voor vervolging. De overheid heeft tot doel om de opposanten dermate te intimideren dat zij uiteindelijk afzien van hun politieke activiteiten. Indien zij echter hun politieke activiteiten aanhouden, werd hierboven aangetoond dat zij weldegelijk een risico lopen op verregaandere vervolging. Verzoekster is tijdig gevluht.

Tenslotte stelt het CGVS dat het vreemd zou zijn dat verzoekster geen asielaanvraag heeft ingediend in de Dominicaanse republiek.

Vooreerst heeft verzoekster haar land verlaten sinds 2016 en is zij sindsdien nooit meer teruggekeerd. Verzoekster leeft sinds 2016 gescheiden van haar moeder en broers, van wie ze houdt. Het gegeven dat zij nooit meer is teruggekeerd is een belangrijke indicatie, dat zij vreest voor vervolging in dat land.

Ten tweede heeft verzoekster geen asiel aangevraagd in de Dominicaanse republiek omdat het leven in de Dominicaanse Republiek geen leven was. Het land was onveilig (tot tweemaal toe werd ingebroken in haar woning door dieven), het was er moeilijk om te overleven, er heerste veel discriminatie ten opzichte van Venezolanen en de asielprocedure is te complex:

MMC - Mixed Migration Centre (Author), published by ReliefWeb, Report on migration from Venezuela to Colombia, Ecuador and Peru (push factors; migrants' profiles; risks & challenges of migration; situation in receiving states), Waning welcome: the growing challenges facing mixed migration flows from Venezuela - A field assessment study in Colombia and Peru, 09/2019: (...)

Besluit: Rekening houdende met het voorgaande is de bestreden beslissing van het CGVS ongegrond en heeft verzoekster hoger beroep aangetekend.

ONDERGESCHIKT WAT BETREFT DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING:

24. Het CGVS stelt dat er actueel geen sprake is van een gewapend conflict in Venezuela. De subsidiaire bescherming geldt echter niet alleen voor burgers die het slachtoffer zijn van gewapend conflict, doch geldt voor iedereen voor wie er 'zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen'. De ernstige schade bestaat niet alleen uit schade door gewapend conflict doch eveneens uit schade door uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

25. In strijd met het CGVS is UNHCR van mening dat burgers van Venezuela, die niet vallen onder de Vluchtelingenconventie, wel in aanmerking komen voor een bredere vorm van internationale bescherming:

(...)

Uit voormelde nota blijkt afdoende dat UNHCR van mening is dat geen enkele burger van Venezuela mag worden teruggestuurd naar Venezuela, en dit omwille van algemene situatie in het land waaraan elke burger onderworpen is.

26. Momenteel is er een dermate grote crisis in Venezuela dat al meer dan 4 miljoen mensen het land hebben verlaten:

Zie IOM – International Organization for Migration, Venezuela, Number of Venezuelans leaving their country reaches 4 million, 07/06/2019:

“(…)”

27. De bevolking van Venezuela ontvlucht het land omwille van 2 belangrijke redenen, enerzijds de humanitaire crisis in het land, anderzijds de politieke crisis. Daarbij worden de burgerrechten van de bevolking, voornamelijk de bevolking die de regering van Maduro niet steunt, systematisch geschonden door de overheid. Het betreft een systematische vervolging:

Zie FCO – UK Foreign and Commonwealth Office, Annual report on human rights in selected countries in 2018 (see Chapter 5 for individual country chapters), 5 June 2019

(...)

28. Als gevolg hiervan heeft UNHCR uitdrukkelijk geoordeeld dat de burgerbevolking van Venezuela niet mag worden teruggestuurd naar dit land. Voormeld rapport wordt trouwens uitdrukkelijk geciteerd in de veiligheidsnota's waarnaar het CGVS verwijst in de bestreden beslissing:

Zie UNHCR guidance note on international protection for Venezuelans, mei 2019,

“(…)”

29. Dit luik, met name de humanitaire crisis in het land, wordt volledig genegeerd door het CGVS. Nochtans blijkt uit diverse rapporten dat de overheid haar bevolking opzettelijk uithongert, hetgeen neerkomt op een vervolging:

“(…)”

30. De bevolking slaagt er niet meer in te voorzien in elementaire basisbehoeften en de situatie zal verder verslechteren. Er zijn geen medicijnen, er is amper elektriciteit en stromend water en vlees is niet langer beschikbaar/betaalbaar. Bovendien blijkt dat deze crisis het gevolg is van het overheidshandelen zelf, meer nog dat het ontnemen van de basisnoden aan de bevolking heel vaak een wapen om dissidente burgers te bestraffen:

Zie HRC – UN Human Rights Council (formerly UN Commission on Human Rights), Venezuela, Report on the human rights situation (economic and social rights; civil and political rights; access to justice; reparation for victims; groups at risk; other topics (Advance unedited version), 05/07/2019

(...)

Zie Van Praag, Oriana (Author), published by ReliefWeb, Venezuela, Report on humanitarian and political crisis in the country, Understanding the Venezuelan Refugee Crisis, 13 September 2019

(...)

BAMF, Report on the current situation, Länderreport 17; Venezuela, september 2019

(...)

32. In casu raakt de algemene humanitaire crisis elke burger van Venezuela, in het bijzonder de schaarste aan voedsel, de schaarste aan medicijnen, de dagenlange stroomonderbrekingen in het land, het aanhoudend geweld, enz.”

2.2. Stukken

2.2.1. Luidens de inventaris van het verzoekschrift zouden een bewijs van vervolging van coördinatoren (stuk 3), een bewijs dat de foto door verzoekster nadien gepost werd (stuk 4), een persartikel over de verlenging van de gouverneursverkiezingen (stuk 5) en bewijzen van de bekladding door de *Colectivos* op de gevel van verzoekster en een krantenartikel (stuk 6) als nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift zijn gevoegd. Uit nazicht blijkt evenwel dat deze stukken niet aan het verzoekschrift werden gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) een aanvullende nota met bewijsstukken waaruit blijkt dat het verzoekschrift tijdig aan de postdiensten werd overhandigd, met de hierboven aangehaalde stukken die luidens de inventaris van het verzoekschrift bij het verzoekschrift zouden zijn gevoegd en met zes afschriften van het verzoekschrift neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart vervolging te vrezen door de Venezolaanse autoriteiten omwille van haar politieke oppositieactiviteiten. Zij verklaart coördinatrice van communicatie te zijn geweest voor de jongerenafdeling JDS van de oppositiepartij *Un Nuevo Tiempo* en deelgenomen te hebben aan verscheidene betogingen.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Vooreerst dient verzoeksters beweerd politiek activisme sterk genuanceerd te worden. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoekster in Venezuela slechts in beperkte mate politiek actief was:

“U verklaarde sinds 2012 deel te nemen aan activiteiten van de jongerenafdeling van de partij Un Nuevo Tiempo in uw gemeente en sinds 3 maart 2014 actief te zijn als coördinator van communicatie voor de gemeentelijke jongerenafdeling van de partij Un Nuevo Tiempo. Er dient te worden opgemerkt dat dit om vrijwillige functie gaat die u opnam binnen de jongerenafdeling van de partij waarvoor u niet betaald werd (CGVS, p. 7). U kwam tijdens uw vrijwilligerswerk nooit in contact met overheidsfunctionarissen of mensen van het regime (CGVS, p. 13). U werd ook nooit door medewerkers van de overheid of het regime aangesproken op het werk dat u deed voor de partij Un Nuevo Tiempo (CGVS, p. 13).”

Het enige document dat verzoekster neerlegt ter staving van haar banden met de partij *Un Nuevo Tiempo*, namelijk een brief van 6 september 2019, vertoont een gesolliciteerd karakter nu dit pas net voor haar verzoek om internationale bescherming werd opgesteld. De bewijswaarde van dit attest is dan ook bijzonder relatief. Omwille van de relatieve bewijswaarde ervan, volstaat dit document op zich niet om het vluchtrelaas van verzoekster geloofwaardig te bevinden. Er moet bijgevolg ook nagegaan worden of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Ofschoon kan worden aangenomen dat zij banden heeft met de oppositiepartij *Un Nuevo Tiempo* en dat zij deelgenomen heeft aan betogingen, maakt verzoekster het door haar aangemeten profiel als prominent figuur binnen deze partij niet aannemelijk.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar en citeert uit landeninformatie waarin gewag gemaakt wordt van mensenrechtenschendingen ten aanzien van politieke opposanten. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de landeninformatie waaraan in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gegaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen geviséerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. Het rapport *“Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). Het recentere rapport *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8). Amnesty International stelt dat er in januari 2019 doelgerichte executies (*“targeted executions”*) plaatsvonden, gebaseerd op het profiel van de slachtoffers (*“based on the profile of the victims”*), zijnde jonge mensen die kritisch waren ten aanzien van de regering, of als dusdanig gepercipieerd werden door de autoriteiten, afkomstig uit gebieden waar lage inkomsten zijn en wiens deelname aan de protesten zichtbaar was of wiens kritieken viraal gingen via de sociale media (*“young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media”*) (Amnesty International, *“Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela”* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in de *“COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er in Venezuela sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO *“Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social”* (OVCS) vinden er de laatste jaren telkens een 10000-tal protesten plaats waarvan 9715 tussen 1 januari en 31 mei 2019. In 2019 zouden de GNB (*Guardia nacional bolivariana*), de PNB (*Policía nacional bolivariana*), de FAES (*La Fuerza de acciones especiales*) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C. A. R. per e-mail informatie in over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld en horen tot de gevaarlijkste steden ter wereld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. *Colectivos* manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Voorts stelt deze COI dat Juan Guaidó verzwakt uit de mislukte staatsgreep komt: *“De aanhangers van Guaidó vallen na het falen van de opstand moeilijker te mobiliseren en velen ontvluchten het land. Dit dwingt Juan Guaidó ertoe in te zetten op een onderhandelde oplossing, temeer omdat zijn oppositiebeweging niet over een gewapende arm beschikt. Het slagen van de onderhandelingen voor een regimewissel hangt voor een groot stuk af van de positie die het leger en de veiligheidsdiensten innemen”*. Anderzijds wordt ook opgemerkt dat *“het optreden van de autoriteiten tegen oppositiepolitici na de poging tot staatsgreep op 30 april een paar dagen op zich liet wachten. Dit vormt mogelijk een aanwijzing dat de steun van het leger en van andere staatsinstellingen aan het Maduro-regime afkalft. Experts omschrijven de huidige situatie als “een catastrofale patstelling”, die de humanitaire noodsituatie in het land verergert”*.

Uit deze informatie kan worden afgeleid dat de politieke en veiligheidssituatie in Venezuela verontrustend is en blijft. Echter, zoals uit het rapport *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van OHCHR van 5 juli 2019 blijkt, worden nog steeds overal in het land betogingen gehouden en is de algehele situatie ongewijzigd. De Raad stelt uit de informatie in het administratief dossier en bij het verzoekschrift vast dat Venezuela een economisch en sociaal ontredde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar dat er thans nog geen sprake is van een systematische vervolging van personen omwille van politieke redenen in die zin dat het louter deelnemen aan een betoging als student of als lid of sympathisant van de oppositie onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dat verzoekster in werkelijkheid niet gevisieerd wordt door de Venezolaanse autoriteiten wordt bevestigd door wat volgt.

In de eerste plaats worden in de bestreden beslissing terecht vragen gesteld bij verzoeksters verklaringen over de feiten die zich na de betoging van 13 juni 2016 hebben voorgedaan:

“Zo verklaarde u dat een persoon van de nationale garde uw gsm zou hebben afgenomen en deze meteen aan een colectivo zou hebben gegeven (CGVS, p. 11). U verklaarde dat u de dag nadien reeds een auto van de Sebin voor uw deur had zag staan die u kwam controleren (CGVS, p. 11; vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Dat zou betekenen dat uw gsm via de nationale garde naar de colectivos is gegaan om vervolgens bij de Sebin uit te komen, die op een dag tijd alle gegevens van uw gsm zouden hebben onderzocht om er zo achter te komen waar u woont. Gezien uw laag politiek profiel is een dergelijke werkwijze van de ordediensten weinig waarschijnlijk.”

Verzoekster betwist dit in haar verzoekschrift en wijst er op dat op haar gsm werk stond opgeslagen als *“coördinatrice”*. Zij gaat evenwel voorbij aan de vaststelling dat zij geenszins kan beschouwd worden als een prominent lid van de Venezolaanse oppositie.

Verder acht de Raad het samen met de commissaris-generaal niet geloofwaardig dat verzoekster, die volgens haar verklaringen sinds 13 juni 2016 in shock zou verkeerd hebben en geschaduwd werd door de veiligheidsdiensten, gewoon haar activiteiten zou verderzetten. Verzoekster benadrukt dat zij een

overtuigd politiek activiste was en dat haar deelname aan de bijeenkomst van 24 juni 2016 van groot belang was voor het land, doch zij overtuigt niet. Zij toont niet aan waarom haar deelname aan de bijeenkomst van 24 juni 2016 zo wezenlijk was voor het land. Bovendien kan van iemand die reeds in aanvaring is gekomen met de autoriteiten en vreest voor haar leven omwille van haar politieke activiteiten en die bovendien weet dat zij geschaduwd wordt, redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich gedeisd houdt. Daarnaast zijn verzoeksters verklaringen over hoe zij in de gaten werd gehouden door de veiligheidsdienst niet geloofwaardig. De commissaris-generaal overweegt hierover in de bestreden beslissing terecht het volgende:

“U verklaarde dat u de wagen die u zou hebben geschaduwd meteen herkend heeft, aangezien het om een witte auto gaat zonder nummerplaat waarvan iedereen weet dat deze door de overheid gebruikt wordt (CGVS, p. 15). Het is weinig waarschijnlijk dat een inlichtingendienst zo opzichtig te werk zou gaan indien ze u daadwerkelijk in de gaten wilden houden.”

Behoudens het louter volharden in de werkwijze van de Venezolaanse veiligheidsdiensten, brengt verzoekster geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan die deze pertinente vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster twee maanden later, op 15 augustus 2016, op legale wijze en zonder noemenswaardige problemen het land kon verlaten (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat zij wel degelijk problemen ondervond toen zij het land probeerde te verlaten en dat zij uit de rij van passagiers werd gehaald om vervolgens te worden ondervraagd, doch uit haar verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt duidelijk dat zij, afgezien van enkele vragen die aan iedereen werden gesteld, op de luchthaven van Caracas geen problemen kende om het land te verlaten (ibid., p. 10).

Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoekster volgens haar verklaringen nooit werd gearresteerd door de Venezolaanse autoriteiten en dat er evenmin ooit een klacht tegen haar werd neergelegd wegens haar activisme (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17, en stuk 8, vragenlijst, vragen 3.1. en 3.2.). De autoriteiten zijn verzoekster ook nooit bij haar thuis komen zoeken, niet terwijl zij er nog woonde en ook niet na haar vertrek uit Venezuela (ibid., p. 18).

Verzoekster legt in haar verzoekschrift uit dat de overheid tot doel heeft om opposanten te intimideren zodat zij uiteindelijk afzien van hun politieke activiteiten en geeft aan dat zij tijdig gevlucht is. Hiermee spreekt zij evenwel de objectieve informatie waaraan in de bestreden beslissing gerefereerd wordt en waaruit zij in het verzoekschrift citeert tegen. Uit deze informatie blijkt immers dat de Venezolaanse overheid zich schuldig maakte aan hardhandig politieoptreden, arbitraire aanhoudingen en gerechtelijke vervolgingen met als doel haar macht te handhaven. Dat de Venezolaanse overheid zich dus louter beperkt zou hebben tot intimideren in de hoop dat verzoekster haar politieke activiteiten zou stopzetten, mist bijgevolg elke ernst en feitelijke grondslag.

Verzoekster stelt bij haar verzoekschrift een foto te hebben gevoegd waaruit de bekladding van haar gevel blijkt. Zij legt ter terechtzitting een fotokopie van deze foto voor. Op deze foto is een stukje van een grijze muur te zien waarop “Viva la revolution facista” geklad staat. Uit niets blijkt evenwel dat deze gevel het huis van verzoekster betreft. Deze foto kan om het even waar of om het even wanneer getrokken zijn en kan bovendien in scene zijn gezet. Voorts acht de Raad het niet ernstig te noemen dat verzoekster pas na confrontatie met de bestreden beslissing waarin haar verweten wordt geen bewijzen te kunnen voorleggen van de aanvallen die persoonlijk tegen haar gericht zouden zijn noch van de slogan die op haar huis zou zijn geschilderd, plots met een foto van de gevelbekladding van haar huis kan voorleggen, temeer nu zij in haar verzoekschrift aangeeft dat de slogan op de gevel zo snel als mogelijk verwijderd werd (p. 9). Het nieuwsartikel waarnaar verzoekster verwijst en waaruit moet blijken dat gevels van opposanten effectief worden beklad door de *colectivos*, dat verzoekster eveneens ter terechtzitting voorlegt, is slechts algemeen van aard en heeft geen betrekking op verzoekster persoonlijk. Dergelijk algemeen artikel toont niet aan dat de woning van verzoekster daadwerkelijk werd beklad.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dan ook niet dat de Sebin actief naar haar op zoek zouden zijn geweest. Er zijn evenmin indicaties aanwezig dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van haar deelname aan betogingen en haar banden met de partij *Un Nuevo Tiempo*.

Tot slot moet worden opgemerkt dat verzoekster na haar vertrek uit Venezuela nog drie jaar in de Dominicaanse Republiek heeft verbleven zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen (adm. doss., stuk 8, verklaring DVZ, nr. 22). Deze vaststelling vormt een contra-indicatie voor de ernst van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Dergelijk gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoeksters nalaten stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en geeft aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees. Verzoeksters blote betoog in het verzoekschrift dat de Dominicaanse Republiek onveilig is, dat het er moeilijk was om er te overleven, dat er veel discriminatie heerst ten opzichte van de Venezolanen en dat de asielprocedure er complex is, kan niet volstaan om haar (niet-)handelen te vergoelijken en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan de voorgaande overwegingen. Dit klemmt des te meer nu verzoekster drie jaar in de Dominicaanse Republiek heeft gebleven en dus ook tijd genoeg had om zich te informeren over de wijze waarop aldaar internationale bescherming kan worden verkregen.

De hier nog niet besproken documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover in de bestreden beslissing als volgt:

"Wat betreft de foto's waarop u staat afgebeeld bij functionarissen van de partij Un Nuevo Tiempo en tijdens deelnames aan manifestaties en demonstraties, dient ten eerste te worden benadrukt dat het gegeven dat u aan deze activiteiten deelnam en dat u in contact stond met leden van Un Nuevo Tiempo niet wordt betwist. Uit deze foto's kan echter niet worden afgeleid dat u als gevolg van uw politieke activiteiten persoonlijk door de colectivos of door de Sebin werd vervolgd. Wat betreft de foto's waarop u niet staat afgebeeld wordt dan weer benadrukt dat deze bezwaarlijk kunnen gebruikt worden om uw politiek activisme aan te tonen of om aan te tonen dat u als gevolg hiervan vervolgd werd. In verband met de verschillende krantenartikelen die u neerlegt dient dan weer te worden opgemerkt dat u in deze stukken niet wordt vermeld en dat u ze louter neerlegt om de algemene situatie in uw regio en in Venezuela als geheel te schetsen. Uit deze stukken kan dus evenmin worden opgemaakt dat u persoonlijk werd vervolgd. De door uw voorgelegde documenten tonen geenszins aan dat u persoonlijk in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten terecht kwam of zou kunnen komen in de toekomst."

Verzoekster ontwikkelt in voorliggend verzoekschrift geen concrete argumentatie tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot deze neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming ten opzichte van Venezuela.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, herneemt de Raad dat hij niet ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten, doch dat verzoekster geen hoog politiek profiel heeft. Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU.

De Raad kan dan ook verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster haar voorgehouden politieke vervolging niet heeft aangetoond en evenmin aannemelijk maakt een profiel te hebben dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in de boven geciteerde mensenrechtenrapporten (OHCHR, "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*", juli 2019, en Amnesty International, "*Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*", 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in de "*COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019).

Wat betreft verzoeksters verwijzing naar landeninformatie over de precare socio-economische situatie in Venezuela, stelt de Raad vast dat uit de informatie vervat in het administratief dossier en uit de door verzoekster bijgebrachte informatie blijkt dat de socio-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

De Raad wijst op de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) waar wordt geoordeeld dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, "*F.G. e.a. / Sweden*", §§ 111-112).

In het arrest van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, "*J.K. e.a. / Sweden*", §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in "*Saadi v. Italy* ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in *F.G. v. Sweden* ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)". Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten "*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*" (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, "*NA. / The United Kingdom*", § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, "*F.H. v. Sweden*", § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, "*H.L.R. / France*", § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81: "*The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*". Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Muslim/Turkije*", § 68).

In casu kan verzoekster niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden, noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie of verregaande onverschilligheid zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Uit haar verklaringen blijkt evenmin dat verzoekster geheel afhankelijk was of is van overheidssteun (o.a. via het systeem van de '*carnet de la patria*') of dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften waardoor zij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07,

"Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "Salah Sheekh / Nederland", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "M.S.S. / België en Griekenland", § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Verzoekster was echter gehuisvest en leefde niet in armoede. Haar moeder woont nog in Venezuela met haar broers en zussen en is in het bezit van een eigen woning (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-7). Zij was leerkracht en krijgt heden een pensioen uitbetaald. Tevens heeft verzoekster er nog neven, nichten en ooms wonen. Verzoekster had voldoende middelen en tijd om te studeren en werkte niet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dat zij dus een onmenselijke of vernederende behandeling dient te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de rapporten in het administratief dossier of deze die door verzoekster werden neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden. Verzoekster dient aldus *in concreto* aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.3.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie vervat in het administratief dossier en waaraan in de bestreden beslissing gerefereerd als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusvenezuelasituationsecuritaire20190404.pdf> of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusvenezuelaveiligheidssituatieaddendum20190701.pdf> of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Dit motief wordt door verzoekster in haar verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht, zodat het onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking

komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN